

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert I — B 6530 THUIN (Belg.)

FCI standartas Nr. 160 / 02.04.2001 / EN

AIRIŲ VILKOGAUDIS

VERTĖ: Aušra Miškinytė

KILMĖS ŠALIS: Airija

GALIOJANČIO STANDARTO ORIGINALO PASKELBIMO DATA:

2001 m. kovo 13 d.

PASKIRTIS: iki 17 a. pabaigos airių vilkogaudis Airijoje buvo naudojami vilkų ir elnių medžioklei. Taip pat jie buvo naudojami medžiojant vilkus, kurie gausiai veisėsi Europos miškuose prieš juos iškertant.

FCI KLASIFIKACIJA: 10 grupė. Kurtai
2 skyrius. Šiurkščiaplaukiai kurtai
Neturi darbinės klasės.

TRUMPA KILMĖS ISTORIJA: žinome, kad kontinente gyvenantys keltai laikė kurtus, kurie, galbūt, kilo iš Egipte randamuose piešiniuose pavaizduotų kurtų. Kaip ir jų giminaičiai kontinente, Airijoje gyvenantys keltai norėjo išveisti didelius kurtus. Tokie dideli airių kurtai galėjo būti trumpaplaukiai ar šiurkščiaplaukiai, tačiau vėliau pradėjo dominuoti šiurkščiaplaukiai. Viena priežasčių gali būti Airijos klimatas. Pirmą kartą rašytiniuose šaltiniuose šią veislę paminėjo Romos Konsulas (391 m.e.), tačiau jie jau gyveno Airijoje pirmą m.e. šimtmetį, kai Setanta buvo pervadinta Cu-Chulainn (Kulano skaliku (Culann hound). Minimi Uisneach'ai (1 amžius), kurie į kelionę į Škotiją ėmė 150 skalikų. Be abejonės, airių kurtai buvo išveisti iš škotų dirhaundo. Nuo viduramžių iki 17 a. airių kurtų poros buvo dovanojamos Europos, Skandinavijos ir kitų šalių karaliams. Jie buvo siunčiami į Angliją, Ispaniją, Prancūziją, Švediją, Daniją, Persiją, Indiją ir Lenkiją. 15 a. kiekviena Airijos grafystė privalėjo turėti 24 vilkogaudis, kurie gintų ūkininkų bandas nuo vilkų antpuolių. 1652 m. Kromveliui priėmus sprendimą uždrausti vilkogaudis eksportą, kurį laiką pavyko išsaugoti jų skaičių, tačiau vilkai nyko. Be to, užsienyje šie šunys liko paklausūs, todėl 17 a. pabaigoje ši veislė beveik išnyko.

Šia veisle vėl buvo susidomėta 19 a. pabaigoje stiprėjant airių nacionalizmo idėjoms. Airių vilkogaudis tapo airių kultūros ir keltiškos praeities simboliu. Tuo metu entuziastingai nusiteikęs kapitonas G.A.Grahamas užsibrėžė tikslą gauti kelis Airijoje išlikusius vilkogaudis tipo šunis ir, pasinaudodamas dirhaundais, į kurių kraują kartkartėmis įliedavo Rusų ilgaplaukio kurto ir vokiečių dogo kraujo, jis išvedė iš kartos į kartą

tipines savybes perduodantį šunį. Rezultatas galiausiai buvo pripažintas kaip teisėtas veislės atgaivinimas. 1879 m. balandžio mėn. surengtoje parodoje Airijos kinologijos klubas įsteigė airių vilkogaudis klasę, o 1885 m. buvo įkurtas atskiras klubas. Šiuo metu airių vilkogaudis yra toks pat populiarus kaip ir viduramžiais. Volfhaundus dabar laiko ir veisia daugybė žmonių už Airijos ribų.

BENDRA IŠVAIZDA: airių vilkogaudis neturi būti toks sunkus ar masyvus kaip vokiečių dogas. Savo bendra išvaizda jis turi labiau priminti dirhaundą, būti didelis ir išpūdingos išvaizdos, labai raumeningas, tvirtai, tačiau grakščiai sudėtas, lengvais ir aktyviais judesiais. Galva ir kaklas laikomi aukštai, uodega laikoma kiek pakelta, lengvai išlenkta link galiuko. Pageidautina, kad veislės atstovas būtų didelis, nustatyto ūgio ties ketera ir proporcingo kūno ilgio. Siekiama įtvirtinti veislę, kurios atstovai vidutiniškai būtų (šunys) nuo 32 colių (81 cm) iki 34 colių (86 cm) ūgio, akivaizdžiai stiprūs, aktyvūs, drąsūs ir simetriško sudėjimo.

ELGESYS IR TEMPERAMENTAS: „ėriukai namuose ir liūtai medžioklėje“.

GALVA: ilga ir plokščia, laikoma aukštai, priekiniai kaktos kaulai nežymiai pakelti, įdubimas per kaukolės vidurį nedidelis.

VIRŠUGALVIS:

Kaukolė: ne pernelyg plati.

PRIEKINĖ GALVOS DALIS:

Snukis: ilgas ir vidutiniškai smailas.

Dantys: idealu – žirkliškas sukandimas, leistinas plokščias.

Akys: tamsios.

Ausys: mažos, rožės žiedlapio formos (laikomos kaip greihaundų).

KAKLAS: pakankamai ilgas, labai stiprus ir raumeningas, gražiai išlenktas, be pagurklio ar nukarusios odos ties gerkle.

KŪNAS: ilgas, aiškiomis linijomis.

Nugara: labiau ilga, nei trumpa.

Juosmuo: truputį išlenktas

Kryžius: labai platus ties klubais.

Krūtinė: labai gili, vidutiniškai plati, priekinė dalis plati.

Šonkauliai: gerai atskirti vienas nuo kito.

Pilvas: įtrauktas.

UODEGA: ilga ir kiek išlenkta, vidutinio storio ir apaugusi plaukais.

GALŪNĖS

PRIEKINĖS GALŪNĖS

Mentės: raumeningos, krūtinei suteikiančios platumo, nuožulnios.

Alkūnės: po kūnu, neišsuktos nei į išorę, nei į vidų.

Dilbiai: raumeningi, kaulingi, pakankamai tiesūs.

UŽPAKALINĖS GALŪNĖS :

Šlaunys: ilgos ir raumeningos.

Keliai: taisyklingais kampais.

Blauzdos: raumeningos, ilgos ir stiprios.

Kulnai: pakankamai nuleisti ir neišsukti nei į vidų, nei į išorę.

PĖDOS: vidutiniškai didelės ir apvalios, nepasuktos nei į vidų, nei į išorę.

Pirštai gražiai išgaubti ir suglausti. Nagai labai stiprūs ir išgaubti.

EISENA IR JUDESIAI: lengvi ir aktyvūs.

KAILIS

PLAUKAI: kūnas, galūnės ir galva apaugusi grubiais ir tvirtais, net šiurkščiais plaukais. Plaukai virš akių ir barzda itin šiurkštūs

SPALVA IR DĖMĖS: pripažįstamos spalvos: pilka, rudai marga, rauda, juoda, visiškai balta, gelsvai ruda ar bet kokia kita dirhaundui būdinga spalva

DYDIS IR SVORIS:

Pageidautinas ūgis: šunų vidutiniškai nuo 32 colių (81 cm) iki 34 colių (86 cm).

Mažiausias ūgis: šunų 31 colis (79 cm).

Mažiausias svoris: šunų 120 svarai (54,5 kg).

Mažiausias ūgis: kalių 28 coliai (71 cm).

Mažiausias svoris: kalių 90 svarai (40,5 kg).

TRŪKUMAI:

Bet koks nukrypimas nuo aukščiau išvardintų punktų turi būti vertinamas kaip trūkumas, kurio rimtumas kvalifikuojamas tiksliai proporcingai nukrypimo laipsniui.

- pernelyg smulki ar grubi galva;
- pernelyg išlenktas priekinis kaulas;
- kreivos priekinės galūnės, silpnos plaštakos;
- silpnos užpakalinės galūnės ir bendras raumenų trūkumas;
- pernelyg trumpas kūnas;
- įdubusi ar tiesoka nugara;
- didelės, priglautos prie galvos ausys;
- iškrypusios pėdos;
- išskėsti pirštai;
- trumpas kaklas, didelis pagurklis;
- pernelyg siaura ar pernelyg plati krūtinė;
- pernelyg užriesta uodega;
- ne juodos spalvos nosis;
- ne juodos spalvos lūpos;
- labai šviesios akys. Rausvos ar kepenų spalvos vokai.

PASTABA: Patinai privalo turėti dvi akivaizdžiai normaliai išsivysčiusias sėklides, visiškai nusileidusias į kapšelį.